

CHƯƠNG XIV

Sai chàng trai rời Rosings vào sáng hôm sau. Sau khi đã đến nơi hai người ở để chào từ giả, anh Collins trở về và báo tin cho mọi người vui rằng họ vẫn khỏe mạnh, trong tinh thần khá tốt có thể được sau tình hình u sầu vừa xảy ra tại Rosings. Rồi anh vội đi đến Rosings để an ủi Phu nhân Catherine và cô con gái của bà. Khi anh trở về, với vẻ thỏa mãn trọn vẹn, anh chuyển lời Phu nhân nhấn rằng bà cảm thấy buồn tẻ nên rất mong muốn mời mọi người đến dùng bữa tối.

Elizabeth không thể gặp Phu nhân Catherine mà không có ý nghĩ rằng, nếu cô muốn, lần này cô có thể đến diện kiến bà như là một người cháu dâu tương lai của bà. Và cô không tránh khỏi ý nghĩ, với một nụ cười, về phản ứng phẫn nộ của bà. Cô thấy buồn cười với những câu hỏi tự đặt ra cho mình: "Liệu bà ấy sẽ nói gì? Bà ấy sẽ xử sự ra sao?"

Đề tài đầu tiên của họ là sự kiện hai người đã vắng mặt. Phu nhân Catherine nói:

- Tôi mong các vị hiểu cho rằng tôi cảm nhận rất sâu đậm. Tôi tin rằng không cô ai cảm nhận về việc xa lìa người thân như tôi. Nhưng tôi đặc biệt gắn bó với hai người trai trẻ này, và biết họ cũng gắn bó với tôi! Họ buồn vô tận khi phải già tử. Nhưng họ luôn luôn là thế. Ông Dai tá cố gương vui cho đến phút cuối, nhưng Darcy dường như có phần buồn hơn, tôi nghĩ anh buồn hơn năm rồi. Chắc chắn anh đã cảm thấy gắn bó thêm với Rosings.

Anh Collins đưa ra ngôn từ ca tụng và thêm một lời bóng gió, khiến cho bà mẹ và cô con gái nở nụ cười hiền dịu.

Sau bữa ăn, Phu nhân Catherine nhận xét rằng cô Bennet cô vẻ buồn nản, và lập tức cho rằng cô không muốn trở về nhà sớm quá. Bà thêm:

- Nếu đúng như thế, cô phải viết thư cho mẹ cô xin bà cho phép cô lưu lại thêm một thời gian. Tôi tin chắc bà Collins sẽ rất vui cô cô bầu bạn.

Elizabeth trả lời:

- Tôi rất cảm ơn Phu nhân đã có nhã ý mời, nhưng tôi không thể đáp nhận. Tôi phải trở về thành phố Thứ Bảy tới.

- Như thế cô sẽ chỉ ở đây được sáu tuần. Tôi đã mong cô ở được hai tháng. Tôi đã nói với bà Collins như thế trước khi cô đến đây. Không thể có việc khiến

có phải đi với như thế. Bà Bennet nhất định sẽ cho phép cô ở thêm hai tuần.

- Nhưng bố tôi không cho phép. Tuần rồi ông viết thư cho tôi bảo tôi phải kịp trở về.

- À! bố cô dĩ nhiên có thể cho phép cô, nếu mẹ cô đã đồng ý. Con gái không bao giờ quan trọng đối với người bố. Nếu cô ở thêm trọn một tháng, tôi sẽ có điều kiện đưa cô đến tận London, vì Tháng Sáu tôi sẽ đi đến đây và lưu lại một tuần. Nếu Dawson đồng ý, một trong hai cô sẽ có một căn phòng tiện nghi. Thật ra, nếu thời tiết trở lạnh, tôi sẽ không ngại gì mà nhận cả hai, vì hai người cũng khá nhỏ nhắn.

- Phu nhân, bà thật tử tế, nhưng chúng tôi phải theo kế hoạch đã định.

Phu nhân Catherine dường như phải chấp nhận.

- Bà Collins, bà phải phái một gia nhân đi cùng với hai cô. Bà biết đấy, tôi luôn nói thẳng điều tôi nghĩ, và tôi không thể chịu được ý nghĩ rằng chỉ có hai cô gái trẻ cùng đi với nhau. Như vậy là không đúng cách gì cả. Tôi không thích thấy việc này chút nào hết. Phụ nữ trẻ luôn luôn nên có người bảo vệ và chăm chút, tùy theo hoàn cảnh cuộc sống của họ. Khi cô cháu Georgiana của tôi đi Ramsgate trong năm rồi, tôi chỉ ra rằng nên có hai anh gia nhân đi với nó. Cô Darcy, con gái của ông Darcy ở Pemberley và Phu

nhân Ann không thể đi ra ngoài với cùng cách dùng mực theo cách khác. Tôi hết sức chú tâm đến việc này. Bà Collins, ba cần phải John đi với các cô. Tôi vui mà nhớ ra để nhắc nhở việc này, vì bà sẽ bị mất uy tín nếu để cho hai cô đi một mình.

- Ông cậu tôi sẽ gửi một gia nhân đến đón chúng tôi.

- À! Cậu của cô! Ông ấy có nam gia nhân, phải không? - Tôi rất lấy làm vui các cô đã có người nghĩ ra việc này. Các cô sẽ đổi ngựa ở đâu? - À! Bromley, dĩ nhiên rồi. - Nếu các cô nói đến tên tôi ở Bell, họ sẽ chăm sóc các cô.

Phu nhân Catherine hỏi nhiều câu khác về hành trình của hai cô, và vì Elizabeth không trả lời mọi câu hỏi, cô cần chú ý, và cô thấy mình gặp may. Bởi vì, với một tâm tư đầy vương bận, cô suýt quên mình đang hiện diện nơi nào. Suy tư chỉ nên giành riêng cho những giờ khắc đơn côi; mỗi khi chỉ có một mình cô, cô xem đây là thú khuấy khoả hay nhất. Ngày nào cô cũng có buổi đi dạo một mình, khi cô có thể theo đuổi niềm vui của những hồi tưởng không lấy gì làm dễ chịu.

Chẳng bao lâu, cô đã thuộc lòng lá thư của anh Darcy. Cô nghiền ngẫm từng câu, và tâm tư của cô về người viết thay đổi rất nhiều qua từng thời điểm. Khi

cô nhớ đến cách anh ăn nói, cô vẫn còn đầy công phần. Nhưng khi cô nghĩ mình đã kết án và mắng nhiếc anh một cách bất công như thế nào, cô tức giận cho chính mình; những cảm nghĩ thất vọng của anh trở nên một đối tượng cho cô động lòng trắc ẩn. Cô thấy vui vì anh yêu cô; cô kính trọng tư cách của anh nhưng không thể chấp nhận anh; và không lúc nào cô cảm thấy ân hận vì đã từ khước anh, hoặc có ý thoảng qua muốn gặp lại anh lần nữa. Trong hành vi đã qua của cô luôn luôn có những nguồn bực mình và tiếc nuối; và khiếm khuyết của gia đình cô là một vấn đề khiến cô càng phiền muộn hơn. Cô cảm thấy vô vọng để cứu vãn. Ông bố chỉ muốn bông đùa, không bao giờ muốn kiểm chế những nhẹ dạ của các cô con gái trẻ. Bà mẹ, với những thái độ cho đến giờ vẫn không đúng mực, hoàn toàn vô cảm với những điều tệ hại. Elizabeth thường cùng với Jane cố gắng kiểm soát tinh khí nóng nổi của Catherine và Lydia, nhưng trong khi bà mẹ nuông chiều họ, có cơ hội nào cho hai đứa biết phục thiện? Catherine, với tính tình yếu đuối, hay câu kinh và luôn luôn bị Lydia lôi kéo, lúc nào cũng lấy làm phật ý về lời khuyên của hai chị. Lydia, với tính khí tự chuyên và lơ đãng, rất ít khi lắng nghe họ. Cả hai đều ngu xuẩn, biếng nhác, rỗng tuếch. Trong khi còn có sĩ quan tại Meryton, hai cô sẽ còn ve vãn họ; trong khi

Meryton chỉ cách Longbourn một quãng đường đi bộ, hai cô sẽ mãi đi đến đấy.

Một mối băn tâm khác là lo lắng cho Jane. Lời giải thích của anh Darcy, qua việc phục hồi Bingley theo những cảm tưởng tốt đẹp của cô, khiến cô hiểu hơn về những gì Jane đã bị mất mát. Tình cảm của anh đã được minh chứng là chân thành, cách cư xử của anh cho thấy không có gì phải chê trách, ngoại trừ ai đấy có thể viện dẫn rằng anh đã dựa quá nhiều vào ý kiến của bạn mình. Cô càng thấy thương cảm khi nghĩ rằng, với một tình huống thuận lợi cả mọi mặt, cô đầy những lợi điểm, đầy hứa hẹn về hạnh phúc, thế mà Jane bị tước đi tất cả, chỉ vì chính gia đình cô đã quá điên rồ và khiếm nhã!

Khi con người thật của Wickham được thêm vào bối cảnh này, những ý tình hạnh phúc lúc trước ít khi bị đè nén nay bị ảnh hưởng nặng nề đến nỗi cô hầu như không thể cố làm ra vẻ vui tươi dù tương đối.

Các buổi giao tiếp tại Rosings vẫn thường xuyên trong tuần lễ cuối cô lưu lại đây, cũng thường xuyên như tuần lễ đầu. Vào buổi tối ngày cuối, họ đi đến Phu nhân, một lần nữa bà hỏi han căn kẻ về hành trình của hai cô, cho chỉ thị về cách sắp xếp hành lý. Bà khẩn trương nói về việc phải sắp xếp các bộ áo dài mặc buổi tối theo cách duy nhất mà bà cho là đúng,

đến nỗi Maria nghĩ rằng khi trở về cô sẽ mở ra tất cả hành lý để sắp xếp lại.

Khi họ già từ, Phu nhân Catherine, với vẻ hạ mình tốt độ, chúc hai cô một cuộc hành trình tốt đẹp và mời họ năm sau lại đến Huntsford một lần nữa. Riêng cô De Bourgh chỉ nghiêng người chào và bắt tay hai cô.